

Провесинь... Це її ювілей. Її пора. Коли вже не зима, хоч і потрушує вряди-годи сніжком, - але ще й не весна. Та цвірінькнула пташина-синичка, заголубило небо - і душа відкрилася для пісні. З нею Мирослава Іванівна живе, скільки себе пам'ятає. Казала мама, що народилася вона дуже голосистою - і цей голос виливає в улюблені пісні вже багато років.

Часто думаю: чому таким розумним, всебічно обдарованим особистостям не завжди посміхається доля? Адже має все, що потрібно для простого жіночого щастя: вроду, талант, любов...

БУЛА вона старшою у вчительській сім'ї Івана Климовича та Ольги Семенівни Вороб'їв. Змалку зростала в осередку справжньої української культури: тут усі мали гарні голоси і грали на різних музичних інструментах. Кінчає Володимирецьку мизичну школу і Мирослава, якій завдячує

тим, що здобула основи музичної грамоти. Після школи, маючи достатній фундамент ерудиції та знань, 16-річна дівчинка з периферії вступає до Ленінградського державного університету. Прекрасно навчається і... чотири роки співає в академічному народному хорі студентів.

- То були яскраві не-

забутні уроки музики, розповідає Мирослава Іванівна. - Вони дали мені можливість прилучитися до високого мистецтва: прекрасних шедеврів класиків і сучасних композиторів та пісенного надбання народів світу. Назавжди залишиться у пам'яті день, коли у складі хору виконувала четверту симфонію Густава

Малера у Великому залі Ленінградської філармонії...

Отримавши спеціальність історика-археолога, працювала в польових експедиціях і могла на цьому зробити кар'єру. Та, не маючи в місті прописки, мусила повернутися додому. Бере участь у розкопках курганного могильника «Татарські могили»; і блискуче виступає з доповіддю на Всеукраїнській конференції молодих археологів; складає кандидатський мінімум із суспільних дисциплін при інституті суспільних

наук Львівського відділення АН УРСР і вступає до аспірантури інституту археології АН СРСР у Москві. Мабуть, не кожній людині дано долати таку крутизну. І було б усе добре...

ТА, ЯК КАЖУТЬ, сталося те, що сталося. Перша любов, народження сина... Відійшла на другий план наукова робота, залишена аспірантура і... розірваний шлюб...

Чи треба говорити, що відчувала тоді молода жінка? І яку потрібно було мати силу волі, щоб не просто жити, а

жити повноцінним життям?

Сама виховує сина, навчається в інституті «Психогенез» при Київському національному університеті й отримує спеціальність практичного психолога. Набуті знання сповна використовує у повсякденній роботі і... продовжує

співати. Самовіддано, як звикла робити все, вкладаючи у кожную нотку чарівного співу непроминущу свою любов, біль і радість, весь високий талант, даний, мабуть, самим Богом. До краплиночки віддаючи

його людям. Свого часу ще у Володимирці (це були хоріві колективи та вокальне тріо «Зорецвіт» районного Будинку культури) разом з Ганною Макарівною Слепенчук та Іриною Кричківською співала майже два десятиліття. Навіть тоді, коли переїхала до Кузнецовська.

У місті енергетиків, де проживає добрих чверть віку, їй випало бути першовідкривачем у багатьох сферах діяльності. У кваліфікованій команді одноступенчово організовувала навчально-виховний процес у щойно відкритих школах; новий напрямок практично з нуля розробляла у міськвиконкомі; неочікуваною мала й тоді, коли прийшла в колектив ВП «Рівненська АЕС», - потрібні були вмілі люди у соціальній сфері.

Словом, працює з повною віддачею сил і вміння. А від повсякденних нелегких буднів знаходить розраду у пісні. Солістка духового оркестру РАЕС... Аматорський народний хор «Перевесло», тичним струмочком, відзивається сумним голосом зозулі чи дзвенить піснею жайворонка над житнім полем, - вона завжди знаходить своїх прихильників і поціновувачів. По-суті, це друге життя Мирослави.

Сьогодні вона - солістка хорівого колективу центру дозвілля «Лісова пісня». Сорок років загального сценічного стажу. І це не просто відлік часу, а й самовіддане служіння мистецтву і людям. А навзаєм - повага і вдячність глядачів.

ЗБІГАЛИ весни з талою водою. Як багато зроблено хороших і потрібних справ, у які вкладено часточку її професійного виконавства, якому підкоряються великі сцени і вибагливу публіку. І це не пройшло непоміченим: свого часу мала запрошення і від Черкаського народного хору, і від маестро Сандлера та інших знаменитостей...

ВОНА залишилася вірною своєму краю, рідному Поліссю, яке виховало її здібності, і пісням батька-матері, щирим українців. Саме звідси витікає цього таланту.

- Першою моєю піснею, - пригадує Мирослава, - була «Цвіте терен».

Майже десять років Мирослава Іванівна працює в технічній бібліотеці у складі виробничо-технічної служби РАЕС. І тут знадобились її ерудиція, кваліфікація і знання. Впорядковано книжковий фонд і створено електронну форму алфавітного каталогу, наведено лад в обліковій документації - час постійно вносить корективи в основну роботу... А є ще й МАК, очолювана нею мистецька асоціація Кузнецовська, яка об'єднує творчі особистості міста. Два терміни підряд мала складні й відповідальні обов'язки голови громадської ради при міськвиконкомі. І через усі ці роки в її долі барвистою ниткою в'ється-вишивається пісня. Ллється дзюркот-

Що характерно, Мирослава Іванівна завжди думає про глядача і вважає, що пісня лише тоді йтиме від серця до серця, коли є живий звук скрипки чи

фортепіано або оркестру народних інструментів.

- Її ДУША дійсно, мов мамина вишня-черешня в саду, завжди розцвітає для добра. Вона береже традиції роду Вороб'їв, святі для неї і дорогі батькові університети. Це ніби дороговказ і його священний заповіт.

Кажуть, у гарної людини все гарне. Тож не можна не згадати про ще одне захоплення Мирослави Іванівни - квіти. Вони райдугною веселкою оточують дім у Володимирці, де народилась і куди приїздить на вихідні.

Єва Хутка